

VIDA NOVA

*«La naturalesa és proveïdora, proveeix-la.
És sàvia, escolta-la.
És cíclica, acompanya-la»*

*No puc assegurar que tots els personatges
d'aquest microrelat siguin ficticis.
A la salut d'en Sadurní.
Per moltes més paraules compartides.*

El so de les copes en brindar-se en una taula del fons, l'olor de cafè torrat i el vaivé pendular d'aquell rellotge de paret que tan nerviosa em posava de petita.

- Joan, estic fora! - vaig cridar just entrant el cap.

Ell em va somriure i va assentir, carregant una pila impossible de plats cap a la cuina.

Vaig seure a la terrassa, en una de les últimes taules on encara tocava el sol de mitja tarda.

Em sentia com si flotés, allà al mig. Encara em negava a assimilar la notícia, així que havia optat per buscar el caliu de la quotidianitat per ajornar el moment de posar peus a terra.

Una parella de turistes assenyalava les voltes de la plaça amb els ulls brillants, buscant en un fulletó una explicació que els fes sentir que entenien una mica millor l'essència d'aquell lloc.

El campanar va marcar un quart.

- Una canyeta? - vaig fer un sobresalt en sentir en Joan rere meu.

- Avui faré un suc – vaig respondre.

- De civada, deus voler dir – va matisar ell, amb to divertit.

- No per ser dissabte és excusa. De taronja, i del de veritat!

La comanda va arribar poc després, quan just havia tret el llibre de la bossa de mà.

- Sempre ben acompanyada, tu – em va dir en Joan deixant el got sobre la taula.

Es va asseure a la cadira del costat, i vaig notar com es desinflava una mica. Havia estat un torn intens. Ara que començava el bon temps, tornava a tenir la sala plena els caps de setmana. La gent sabia que allà s'hi menjava bé, el lloc era idíl·lic, i – si preguntaves - sovint hi havia algun plat del dia que no apareixia a la carta.

Vam estar parlant de tot i de res. El planter que ja demanava un canvi de terra, la fred d'aquest hivern passat, les obres que havíem estat fent a casa en Mateu i jo i aquell anell que em decorava el dit des de la festa major de l'any passat.

Hi havia pocs joves al poble, i una notícia com aquella corria en boca de tothom durant mesos.

No vaig gosar pronunciar les paraules que em ballaven pel cap des que havia sortit de casa. Quan les digués, tot es faria massa real. Ho volia per mi una estona més. Per nosaltres.

Em vaig acabar el suc i vaig deixar dues monedes sobre la taula.

- Passaré a saludar en Sadurní abans que es faci fosc – vaig dir mentre m'aixecava de la cadira.

- Fa dies que no es deixa caure per aquí. En Mateu està treballant per ell aquesta setmana, tinc entès. Espera un moment, no marxis encara – i va desaparèixer porta endins. Al cap de pocs segons va tornar amb una bossa-. Ha sobrat estofat, porta-li. El que hi ha al capdamunt és per tu.

No em vaig poder estar de guaitar dins. Alguna cosa embolicada amb paper de plata coronava la pila de tàpers. Em va arribar l'aroma inconfusible del seu pastís de pastanaga. No havia canviat la recepta en els trenta anys que feia que el tastava.

- És...? - vaig mussitar.

- És - va respondre rient en Joan-. I ara vés, que el sol fuig d'hora.

Vaig enfilar el camí de tornada, passant per davant el campanar. Quan el vaig deixar enrere va començar a sonar l'hora en punt.

Dos carrers més avall l'asfalt va deixar pas a la pista que portava a casa. Una mica més enllà, es veia el Mas Ripoll.

El sender serpentejava entre camps de conreu i plantacions d'olivera. El verd inundava cada racó de terra, i les plantes més primerenques començaven a ensenyar algun punt groc. Vaig aturar-me un moment, just a la bifurcació que conduïa cap al mas d'en Sadurní. El cor em batejava ràpid. No podia deixar de pensar en aquella línia que ho havia capgirat tot.

Volia abocar-me a aquella eufòria latent, córrer fins al cim del turó i cridar als arbres fins a buidar els pulmons.

Volia quedar-me allà, recollida en un racó, i deixar que les pors m'assetgessin fins que la lluna plena les foragités.

De cop, el morro d'una cabra rebregant la bossa amb el menjar em va fer tornar a aquell revolt del camí.

- Eh, tu! - li vaig cridar mentre apartava la mà d'una estrebada. Rere seu van anar apareixent més caps curiosos, de pupil·les rectangulars i boca inquieta.

Vaig avançar unes passes més, fins a trobar en Sadurní assegut a la roca de sempre. Va aixecar el seu bastó a tall de salutació.

- Passejant les cabres? - vaig preguntar mentre m'acostava.

- Elles em passegen a mi - em va fer lloc al seu costat -. Et veig radiant avui. Què explica la jove de can Fesolet?

- En Joan t'envia estofat. I ens convida a berenar. - Vaig obrir el paquetet del cim i li vaig atansar un terç del pastís.

El va agafar, somrient, i em va escodrinyar amb la mirada.

- No m'has contestat la pregunta. Alguna cosa et remou per dins. Ho sé des que t'he vist arribar.

- Res de nou, Sadurní, feina, diners... Les cabòries de sempre – vaig mentir, fent una mossegada.

- Les coses importants sempre troben esquerdes per on sortir a la superfície, com l'aigua. No cal que diguis res avui.

«Canyella. Clau d'olor. Nou moscada.»

Em concentrava en distingir cada una de les espècies d'aquella obra d'art per evitar enrajolar-me.

- En Mateu ha estat tota la tarda fent el nou tancat. Deu estar per acabar... Mentrestant, ja que no és el moment per explicar res de nou, deixa que un vell com jo es faci pesat.

Ja et dic sempre, que qui busca fer diners només trobarà dimonis. S'han de fer persones: bones maneres de pensar, bones maneres de menjar, mirar a la dreta, mirar a l'esquerra, tirar endavant i no trepitjar mai a ningú.

Se'm va escapar una rialla. Ja em sabia aquelles frases de memòria, de tant que les predicava. En Mateu va arribar llavors del camp de darrere.

- Les teves reines ja tenen on descansar les seves potes d'or, Sadurní! Ja et pots despreocupar de tancat fins d'aquí a vint anys – em va picar l'ullet i va deixar la caixa d'eines a terra.

- Si puc veure-ho amb aquests ulls, m'ho creuré – va respondre.

Vam tornar a casa entre petons juganers i comentaris superflus. Em moria de ganes de compartir la notícia. La tenia colla amunt, maldant per alliberar-se.

Quan vam travessar el portell de casa, vaig córrer a estirar-me en un jaç d'herba fresca que estava esquitxat de les primeres flors de la temporada.

En Mateu em va seguir, i em va mirar amb els ulls brillants. S'ho intuïa.

M'ho va preguntar amb la mirada. Jo em vaig mossegar el llavi i vaig assentir.

No va dir res. No calia. Em va omplir de petons, del coll al ventre, i jo vaig notar com el nus queia, desfet, amb cada un dels tocs dels seus llavis.

El nostre plural s'havia redefinit.

Érem dos i un poc més.

Nova vida.

Nous cicles.

MILANA